

FABIA (53)

‘IK WÉÉT DAT MIJN MAN *vreemdgaat*’

Fabia is erachter gekomen dat haar man een geheime affaire heeft. Maar ze heeft hem dat niet laten merken. Hij is tegenwoordig namelijk een veel leukere man voor haar.

“Ik kom normaal gesproken nooit aan de computer van Emile, want ik heb een eigen laptop. Maar op een dag zocht ik naar een vakantiebestemming en herinnerde ik me een schattig plaatsje in Italië waar we eens op doorreis waren. Om uit te zoeken waar het precies was geweest, besloot ik bij onze foto’s te kijken; op de computer van mijn man. Ik bleek een wachtwoord nodig te hebben om erin te komen. Dat vond ik al gek. Maar ik ken Emile zo goed dat ik zijn wachtwoord wist te kraken. De naam van de hond die hij als kind had, natuurlijk. Ik kwam direct in zijn mailbox. Met vrijwel alleen maar berichten van ene Marisa. Ik staarde er verbaasd naar. Maar nog voordat ik een bericht opende, begonnen er allemaal

kwartjes te vallen. Antwoorden op vragen waar ik me amper bewust van was geweest. Emile was sinds een klein jaar behoorlijk veranderd. Er was een reorganisatie geweest waarover hij eerst had geklaagd, maar die goed had uitgekapt. Hij ging met meer plezier naar zijn werk en was daarbuiten ook actiever. Hij had zijn oude hobby squashen opgepikt, en was daar een paar keer per week voor op pad. Ondanks dat hij minder thuis was, was hij veel gezelliger geworden. Hij was liever voor mij en een fijnere vader voor onze kinderen. Voorheen had hij altijd wel iets te zeuren. Pubers zijn ook niet makkelijk, met hun grote lijven passief op de bank, vergroeid met hun smartphone. Nu maakte hij grapjes over ze, en mét ze. Ook de sombere buien waar hij al jaren last van had waren verdwenen.”

Verslagen

“Ik had het aan zijn nieuwe functie geweten, aan het sporten. Maar er bleek dus een andere oorzaak. Slechts twee mailtjes heb ik geopend, toen wist ik al genoeg. Marisa was een collega, getrouwd – want een dubbele achternaam – en moeder, want ze had het over ‘de jongens ophalen’. En ze had een affaire met Emile, bleek duidelijk uit haar tekst. Ik klikte de mailtjes weg, klapte toen voorover alsof ik een stomp in mijn maag had gekregen. Ik kon niet eens huilen, zo verslagen voelde ik me. Ik herinnerde me de begintijd van Emile en mij, hoe verliefd we toen waren en hoe we elkaar bezwoeren nooit tegen

elkaar te liegen. Emile had zich daar niet aan gehouden. De datums van de mails gingen terug naar bijna tien maanden geleden. Zo lang speelde het dus al. Achter mijn rug. Na een tijdje stond ik op. Ik zorgde ervoor dat ik de computer precies zo achterliet als ik hem had aangetroffen. Ik ben verdergegaan met wat ik die dag moest doen. ’s Avonds zaten we net als anders te eten. Emile was uitgelaten, maakte grapjes met de kinderen, knuffelde mij en drong aan, zoals hij vaker deed het afgelopen jaar, de afwas in zijn eentje te doen. Ik kon vast lekker gaan zitten. En zou hij vanavond mijn nek eens masseren? Eigenlijk realiseerde ik het me toen al, al maakte ik mezelf wijs dat ik me nog aan het beraden was. Maar toen hij me die avond inderdaad fijn masseerde, mij daarna een kus gaf en ging slapen, wist ik dat ik niets zou zeggen. Aansnijden wat ik had ontdekt zou voor een hoop onrust zorgen. Ruzie, tranen en moeilijke gesprekken. Wie weet zou hij zelfs voor haar kiezen, Marisa, als ik het op de spits dreef. Dan was ik hem kwijt. Terwijl ik net weer gelukkig was met mijn leven met hem.”

Gekwetst ego

“Dat ben ik niet altijd geweest. Als Emile en ik geen kinderen hadden gekregen, waren we misschien al jaren geleden gescheiden. Ik heb in ons huwelijk veel moeite gehad met zijn passiviteit en negatieve buien. Ik pak problemen aan, Emile is iemand die eindeloos kan tobben. Daar werd

ik soms gek van. Ook onze seksuele wensen hebben altijd uiteengelopen. Hij wilde vaker dan ik en kon erg mokken als ik nee zei. Dat gaf spanningen die overal in doorwerkten. Het afgelopen jaar had hij veel minder vaak toenadering gezocht. Ik had gedacht dat hij eindelijk had begrepen dat intimiteit niet af te dwingen valt. Ik vond het heerlijk dat een knuffel tegenwoordig niet langer een voor-

toegeven dat dit veel beter was. We zijn nu maanden verder. Ik heb inderdaad mijn mond gehouden over wat ik heb ontdekt. En Emile en ik hebben het nog steeds goed samen. Nu ik het weet, zie ik heel soms tekenen – een appje waar hij wat schichtig over doet, en een keer hing er wel een erg duidelijke parfumgeur om hem heen –, maar over het algemeen kan ik het goed vergeten. Op de avonden dat

‘De man die hij nu was geworden *was veel prettiger voor mij*’

bode was dat hij iets méér verwachtte. Ik snapte opeens niet dat ik daar niets achter had gezocht. Dat Emile een minnares had, was eigenlijk heel logisch. En hoewel ik het natuurlijk pijnlijk vond dat hij achter mijn rug een geheim leven bleek te leiden, was het vooral mijn ego dat gekwetst was. Dat had zin om stampij te maken. Maar als ik heel eerlijk was, vond ik zijn overspel niet zo erg. Want de man die hij hierdoor was geworden, was veel prettiger voor mij. We waren weer echt maatjes. Als ik keek naar hoe hij zich gedroeg, leek hij geen man die op het punt stond om zijn gezin te verlaten. Nee, juist iemand die zijn gezin koestert en zijn best doet om het schuldgevoel over zijn dubbelleven goed te maken. Waarom zou ik mij dan druk maken? Als ik mijn gekrenkte ego opzij kon zetten, moest ik

Emile vermoedelijk met die Marise is, denk ik aan de seks die mij hierdoor wordt bespaard en dan lach ik er bijna om. Natuurlijk, het blijft een heel rare situatie. En als de kinderen straks het huis uit gaan, wordt het toch tijd erover te praten, lijkt mij. Maar voor dit moment is het prima. Ik heb een leuke lieve man thuis en een fijn gezin; alles wat mijn hartje begeert. Dus ik houd mijn mond.”

De namen in deze tekst zijn vanwege privacyredenen gefingeerd. Ook (anoniem) een geheim delen? Er wordt integer en betrouwbaar met je bericht omgegaan. Mail naar Lydia van der Weide: redactie@margriet.nl.